

El Col·legi agraeix la resposta anònima dels arquitectes davant la Covid-19

OSONA.- A partir de març de 2020 els arquitectes, també, van viure molts moments d'incertesa, preocupació i angoixa, com ens explica Mònica Carrera, arquitecta de la Demarcació de les Comarques Centrals Col·legi d'Arquitectes de Catalunya: **«però també vam veure aflorar sentiments d'empatia i solidaritat, com mai abans»**. Davant la situació tan extrema amb la que els confrontava la COVID-19, molts arquitectes van tenir la urgència de fer el que estigués a les seves mans per ajudar. La societat civil es va organitzar a través del voluntariat, des de sota, pal·liant la manca d'agilitat inicial de les grans institucions del país. En el cas dels arquitectes, l'estructura del col·legi professional els va permetre posar-se en contacte, organitzar-se, fer crides i vehicular iniciatives solidàries tan diverses com: recollida de llibres per fer arribar als hospitals pels pacients ingressats, col·laboracions per adaptar diferents instal·lacions hoteleres com a hotels-salut, fabricació de peces sanitàries mitjançant impressores 3D, entre d'altres.

La majoria de les accions es varen desenvolupar des de la seu de Barcelona del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya. Però el confinament feia que distàncies que havien estat quotidianes es convertissin en un escull enorme: els arquitectes vinculats a la seu de Vic i Manresa no podien sumar-se de manera efectiva a les iniciatives que s'endegaven de **«tan lluny»**, recorda Mònica Carrera. Així, en la distància del confinament van

veure que l'estructura de la demarcació de Comarques Centrals els donava l'oportunitat de recolzar de manera efectiva projectes i iniciatives més properes, encara que a una escala menor.

Des dels diferents canals on s'organitzava el voluntariat més proper, arribaven peticions de material i ajuda perquè no hi havia equips de protecció per als que estaven a primera línia. Es demanava goma per fer mascareres, gent per cosir, voluntaris per repartir material o, fins i tot, bosses amb les quals repartir el que s'havia confeccionat: **«El que ens va posar en marxa va ser que es buscava un material que la majoria de nosaltres, arquitectes, tenim al despatx. Es necessitava acetat o PVC d'alt gramatge per fer màscares de protecció per als sanitaris»**, descriu la Mònica Carrera.

L'acetat és el plàstic transparent que habitualment s'utilitza per a enquadrar dossiers, i la majoria d'oficines (no només d'arquitectes) n'haguessin pogut fer donació si no hagués estat per la limitació del gramatge. L'acetat més gruixut s'utilitza habitualment en la realització de maquetes, i en els punts de venda habituals estava esgotat. Es va fer una crida pels canals de comunicació del col·legi que va rebre una resposta immediata per part dels arquitectes: **«Tothom que en tenia ens en va oferir. Ens vàrem anar posant en contacte amb cada un, els vàrem explicar com fer la comprovació de gramatge i vàrem organitzar la recollida de material coordinant-nos amb els grups de voluntaris de cada zona»**. Coordinar donacions i voluntaris de les comarques de la Catalunya Central (Anoia, Bages, Berguedà, Moianès i Osona) va ser tot un repte. Van aconseguir reunir 482 làmines d'acetat que es podrien convertir en 482 màscares de protecció gràcies a dos grups de voluntaris que en feien els suports amb impressores 3D des de Vic i des de diferents punts del Bages, aquests últims reconeguts amb el premi La Séquia 2021. Per als arquitectes que van organitzar-se com a col·lectiu, l'experiència els va unir una mica més i els va permetre solidaritzar-se amb els professionals sanitaris **«que ho van donar tot per tenir cura de nosaltres. A ells volem donar el reconeixement que es mereixen»**.

Quant als voluntaris amb qui varen fer la recollida: **«Ara ens adonem que no sabem dels voluntaris amb qui vam treballar més que el nom de pila, a molts d'ells ni tan sols els podem posar cara. En aquell moment no ens importava, perquè sabíem que a tots ens movia el mateix, aconseguir material i fer-lo arribar en el mínim temps allà on fes falta. Ara, però, ens sap greu no poder-los agrair personalment la feina feta i l'oportunitat que ens van brindar de sentir-nos útils. Com que no ho sabem fer per una altra via, aprofitem aquest espai per dir: Moltes gràcies!»**, acaba Mònica Carrera, en nom de la Demarcació de les Comarques Centrals Col·legi d'Arquitectes de Catalunya.

El treball d'unes dones a Burkina Faso

Fins al 7 d'abril es podrà visitar a la sala d'exposicions de la seu de Vic de la Demarcació de les Comarques Centrals COAC l'exposició **«PER DURAR»**, un recull de fotografies del treball de més d'un centenar de dones que, durant les tres primeres setmanes de març del 2018, van participar en les feines de restauració dels arrebossats tradicionals en la concessió Allou-Sana, al poblat de Tangasogo (Tiébélé), situat al sud de Burkina Faso.

Amb l'ajuda d'estris quotidians com una escombreta, una aixada o diferents tipus de pedres, i utilitzant terres i pigments naturals, aquesta tècnica documentada des del segle XVI és un testimoni excepcional de la cultu-

ra Kasséna, de valor universal, reconegut a la Llista Indicativa de Patrimoni de la UNESCO.

El treball que duen a terme periòdicament les mans expertes de les dones Kasséna i el seu **«savoir-faire»** tradicional converteix una necessitat que la modernitat descuida, com és el manteniment de les nostres edificacions, en una mostra d'art col·lectiu, fet en comunitat i solidaritat entre les famílies veïnes.

Recolzament del COAC Aquest projecte de restauració a Burkina Faso ha comptat amb el suport del COAC, a través dels Ajuts a la Cooperació que atorga anualment la institució.